

ДЖОРДЖ КОЛИН КРЪСТОСКАТА

Превод от английски: Лина Василева, 1984

chitanka.info

В телекомуникацията съществува един проблем, който винаги ще стои на дневен ред, тъй като при нея се използват ултракъси вълни и колкото и съвършено да работи апаратурата, не може да се избегне рискът от интерференция. Например често се случва — ако нашият видео е лекичко разстроен — да хващаме на 748 канал не само Си-Би-Ес от Ню Йорк, но и слаб образ от Би-Би-Си на 147 канал.

През един юлски ден, само преди три години, рано предиобед един мъбъничък, ама наистина безкрайно дребен детайл от оборудването на Телекомуникационна станция Таймс Скуеър НИТС27818 в Ню Йорк се развали. Той беше много малък и повредата беше много малка, но в резултат възникна ограничена интерференция на 27Й815 и 27К815 канал. Всичко започна в дванайсет и петнайсет. Отрицателното явление се повтаряше с прекъсвания, проявявайки се само тогава, когато двата канала бяха използвани едновременно, а вълните се насочваха в една и съща посока. В петнайсет без четвърт повредата беше отстранена автоматично. През това време настъпиха няколко обърквания без особено важни последствия. Обаче в 14,51 професор Ирвин Джо Блек (преподавател по литературата на ХХ век в Колумбийския университет, 35-годишен, тъмнокос, привлекателен и загорял от слънцето) и госпожица Дороти Симон (стройна, изключително красива, нежна, русокоса, 26-годишна видеозвезда) влязоха в кабините с номера 41 и 71 на станцията Таймс скуеър. В 14,52 те едновременно набраха ЛО52781 (ВБ). След една десета от секундата висок тъмнокос мъж и деликатна русокоса красавица се озоваха в кабините с номера 28 и 42 на станцията Бъркли скуеър в Лондон.

Дороти излезе от кабината с царствена небрежност, родена от опита на прославената актриса, която неведнъж биваше посрещана с истеричен ентузиазъм или с други недотам приятни сцени. Този път тя не забеляза нищо тревожно с изключение на скандалното нагло поведение на малобройната групичка хора, които игнорираха напълно присъствието ѝ. Все така царствено продължи по елегантните коридори на Телекомуникационната станция, чиито стени бяха изцяло облицовани с огледала.

Не толкова суетността, колкото съзнанието за действителната цена на невероятната ѝ красота породя у Дороти истински бяс, когато видя, че идващият насреща много привлекателен загорял мъж в кафяв костюм не само че не я позна, но — нещо още по-лошо! — изобщо не прояви интерес към нея. Дороти се смяташе за познавач на мъжката красота, но в случая естетическите ѝ впечатления бяха изместени от обидата, нанесена на нейната суетност. Тя продължи да върви право срещу нахалника, като възнамеряваше да го заговори; и вероятно щеше да го направи, ако внезапно не си беше дала сметка, че точно на това място коридорът рязко свиваше надясно и че в течение на последните няколко минути беше вървяла не лице в лице с младия мъж, а към... своето отражение в огледалото.

Сблъсъкът на Ирвин с действителността беше къде-къде поразтърсващ. Частично причината беше тази, че той не беше свикнал да излиза от кабината на ТК направо в обятията на врецещата тълпа и журналистите. Освен това мозъкът му изпращаше сигнали към краката, обути в удобни мокасини, докато сега тези сигнали бяха посрещани от крака, завършващи с деликатна конструкция, изработена от няколкосантиметрово парченце кожа, каишка и тънки токчета с височина шест сантиметра. Хилядите същества от мъжки пол се зарадваха неизмеримо, когато тялото на деликатната и великолепно сложена видео звезда (макар и снабдено с мозъка на американски професор) се просна на пода.

Реакцията и на двамата беше напълно неотговаряща на външния им вид. Пътниците, ползващи кабините на първия етаж на Телекомуникационната станция Бъркли скуеър, имаха възможност да наблюдават истерията на високия мъж с атлетично тяло, а в същото време половин Лондон гледаше възторжено русокосата актриса с ангелско лице и устни като розови листчета, от които се сипеха думи, достойни за някой прохода от предградията.

Дороти се почувствува зле. Нещо не беше наред, но не можеше да разбере какво именно. Само ѝ беше ясно, че е нещо, свързано с мъжа. Понеже самата тя не пушеше, не можеше да разшифрова проявите на преминаване на никотиновия глад в тялото на здравия трийсет и няколкогодишен мъж. Разтърсвана от непонятни тръпки,

Дороти почти не участвуваше в разговора. Хладна, спокойна и уравновесена външно, тя се опитваше да постигне и вътрешно спокойствие.

Затова пък разтревоженият Ирвин изглеждаше като живо олицетворение на невинността и безпомощността. Неговата светлоруса коса беше разчорлена (естествено, по най-очарователен начин), сълзите придаваха допълнителен блясък на огромните теменужени очи, а устните възхитително трепереха... Очарованието на Дороти Симон — една от най-красивите жени в цял свят — се базираше преди всичко на покровителствения инстинкт, който предизвикваше у мъжете нейната безпомощност.

Дейвид Уолис, представител на Управлението на Телеком (САЩ) в Англия при вида на седналото срещу него толкова очарователно същество изпита непреодолимо желание да я... да го... хм... да прегърне Ирвин и да пресуши с целувки потока от сълзи. Единственото, което му попречи да го направи, беше мисълта, че той и Ирвин Блек бяха живели като деца в една и съща кооперация, бяха учили в едно и също училище и заедно бяха направили първите си крачки в живота по студентски времена. Положението беше незавидно.

— Е, Дейвид — рече умолително Ирвин, — лесно ти е на тебе да кажеш колко много съжаляваш, но какво възнамеряваш да направиш?

— Не се тревожете, госпожице Си... тоест не се тревожи, Ирвин. Уверявам те, че Управлението на Телеком ще ви изплати съответното обезщетение за този толкова неприятен инцидент.

— За какво ми е твоето обезщетение?! Аз си искам тялото обратно. Моето тяло! Как ще се покажа в този вид пред моите студенти?

— Ама ти изглеждаш чудесно! Не можеш ли да се примириш с положението? В края на краищата сега си една много красива жена. Сигурен съм, че милиони момичета в цял свят мечтаят да бъдат толкова красиви.

— Ти забравяш, че не съм момиченце и никога не съм горял от желание да бъде нещо друго освен напълно нормален мъж. И сега просто искам да се върна в моето тяло. Надявам се, госпожица Симон също копнее да получи обратно своята собственост.

— Честно казано, има известни трудности... Но веднага след вашия случай възложихме на изследователския ни център да се заеме с

този проблем. Съществува голяма вероятност само след няколко месеца да го разрешат. Досега винаги са стигали до правилно решение.

— Какво говориш! След няколко месеца! А какво ще правя аз през това време? Утре имам лекция в Унивърсити колидж. Как смяташ, че ще реагират студентите, когато известната в цял свят сладичка блондинка изнесе лекция на тема логичния позитивизъм в научнофантастичната литература на ХХ век?

— Умолявам ви да не забравяте и мен — намеси се Дороти с все още неовладян басов глас. — Утре аз трябва да играя в пиеса, която ще бъде излъчвана за цял свят! Тя би могла да бъде повратна точка в моята кариера! Великолепно ще изглеждам в ролята на 18-годишно момиче, не мислите ли?

— Единственото, което мога да предложа при възникналите обстоятелства, е да се опитате само през утрешния ден да изпълнявате взаимно задълженията си. Разбира се, ние ви обещаваме нашата помощ, доколкото сме в състояние да ви помогнем. Като начало предлагам да се настаните в хотела на станция ТК Бъркли скуеър, за да се уговорите за утре.

— В една стая за двама души — отсече Дороти примирено, но категорично.

— Не съм съгласен — изкрещя Ирвин, — няма да остана в една стая с теб... с този мъж!

Като всеки ипохондрик Ирвин винаги преживяваше тежко превратностите на съдбата и болестите, на които е изложен всеки човек, но досега се беше чувствувал спокоен поне по отношение на едно. Би могъл да се примири с евентуалното бащинство, но кой ли мъж би желал да поеме риска да стане майка?

— Не, ще вземем една обща стая — настояваше Дороти. — Можете да си мислите, каквото си искате, господине, но това лице и това тяло са моето най-ценно богатство. Нямам ни най-малко намерение да ги поверявам на този мъж.

— Но... — заекна Ирвин.

— Разбирам, че сте притеснен. Но помислете сам. Досега сте живели в това тяло, а аз — в онова. Всеки от нас знае как изглежда другият. Кой от нас може да си позволи демонстрация на скромност в създаденото положение?

Въпреки логичното обяснение Ирвин отново потъна в сълзи.

Следващата сутрин Дороти загуби цели два часа, за да приготви Ирвин. Естествено, той се облече сам, обаче през цялото време мърмореше за абсурдността на дамското бельо. После беше принуден да повтори цялата операция от самото начало, тъй като Дороти протестира решително, обвинявайки го в пълна липса на вкус по отношение на тоалета и цветовете. Най-накрая Ирвин направи три отчаяни опита да се гримира. Резултатът беше също така плачевен. Дороти пак се намеси и го приведе във вида, в който можеше да се покаже пред очите на света.

След всички приготовления кръстосаната двойка се запъти към първата уговорена среща. Управлението на Телеком им беше доставило миниатюрен предавател и приемник. Предавателят беше скрит в перлената огърлица на врата на Ирвин, а приемникът — в ухото на Дороти. Чрез тях Ирвин, прибързано представен като стара приятелка, можеше да прошепва на Дороти имената на приветстващите я забележителности, както и цялата си лекция изречение по изречение.

Лекцията премина чудесно.

Никой не би могъл да упрекне Ирвин, че знае малко, но на лекции той говореше бързо, монотонно и скучно. За първи път подготовеният от него текст беше представен от една талантива и опитна актриса. Когато тя свърши, настъпиха продължителни овации. Всички станаха на крака. Като звезда на видеото Дороти никога досега не беше имала непосредствен контакт с публиката и тази реакция просто я трогна. Тя се кланяше и махаше с ръка на възторжената аудитория. За да се отблагодари за горещата реакция, тя се обърна и целуна Ирвин, което предизвика още по-бурни аплодисменти. Лекцията се превърна в сензационно събитие.

След репетицията, шест часа по-късно, поставиха предавателя в една от вратовръзките на Ирвин, завързана на врата на Дороти, а приемникът беше скрит грижливо в русокосите къдри на Ирвин, който трябваше да дебютира като актьор. За щастие пиесата беше от онези стари сантиментални истории, а ролята, която трябваше да играе, беше на 18-годишно глухонямо момиче. Просто трябваше да се движи съгласно инструкциите на Дороти и да изглежда шокиран и уплашен,

което, като се вземат пред вид насочените към него прожектори и камери, никак не беше трудно. Единственият конфузен момент настъпи в кулминационната точка на пиесата, когато героят го прегърна. Мъжкият инстинкт му нареждаше да се отдръпне и да цапардоса яката тоя тип по ченето, но въпреки че всички негови мозъчни центрове бяха мъжки, останалата част от нервната система беше стопроцентово женска. Женската половина надделя и той автоматично реагира както трябваше.

От Холивуд позвъни Ейб Шулц, импресариото на Дороти:

— Дот, мила! Беше чудесна! Гледахме те заедно с Ал и, повярвай ми, скъпа, трогнахме се до сълзи. Между нас казано, миличка, напоследък малко се тревожихме за теб. Струваше ни се, че започваш да губиш своя топъл стил. Ставаше някак си все по-еманципирана, ако разбираш какво имам пред вид... Но днес направо трябва да ти кажа, че беше просто чудесна, и всички, буквално всички са на същото мнение. Затрупан съм с нови предложения и имам за теб нещо съвсем специално. Ще се снима нова версия на стария филм „Замяната“. Става дума за един мъж и една жена, които са заменени един с друг от омагьосана статуя, която те са обидили. Трудно можем да си представим как ти ще се превърнеш в мъж, но като се уреди всичко, така ще те гримираме, че няма начин да не изиграеш и тази роля!

— Блек — говореше по визофона от Ню Йорк ректорът Локуайлър, — всички колеги от нашия факултет единодушно решиха, че трябва да ти позвъним, за да те информираме колко сме доволни от новините за посрещането на твоята лекция в Лондон. Длъжен съм да ти призная, че напоследък чувах критични забележки относно твоята работа. Според основателното или неоснователното мнение на мнозинството независимо от твоите знания и умствени качества би трябвало да обръщаш по-голямо внимание на умението да предаваш своите знания на по-широк кръг слушатели. Досега това не ти се удаваше. Но след вчерашния успех мога най-искрено да кажа, че ти ще постигнеш много и че имаме по отношение на теб нови, амбициозни намерения...

— Трудно ми е да изразя своите съжаления — рече Дейвид Уолис, — че всичко трая толкова дълго, но вие сами разбирате колко много технически трудности трябваше да бъдат преодоленни. В същност в сравнение със степента на трудност срокът от шест месеца далеч не е нереален. Впрочем стига съм се извинявал, вас сигурно много повече ви интересува резултатът от нашата работа.

Уолис млъкна и зачака реакцията на двамата. Тя много го учуди и заинтригува. Въпреки първоначалните настоятелни искания грешката на фирмата да бъде възможно най-бързо поправена, сега те приемаха вестта за успешното разрешаване на проблема с изненадващо равнодушие. Нещо повече — в началото негорящи от симпатия един към друг, сега двамата се държаха като добри приятели. Малко объркан, Уолис продължи:

— Всички данни говорят, че в резултат на интерференцията на двата успоредни лъча вашите мозъци са били заменени, без това да доведе до други промени във физическото ви състояние. Наистина повтарянето на подобна техническа ситуация не би дало същия резултат с абсолютна сигурност. Обаче ние подготвихме телекомуникационен апарат, който може да разложи и транспортира вашите центрове на паметта — с други думи, да пренесе сумарния опит и съзнанието, съставлящи вашата личност, от едното тяло в другото и обратно.

Дейвид Уолис се усмихна триумфално. Дороти (бивш Ирвин) му отговори с плаха усмивка:

— Ужасно съжалявам, че ви накарахме да положите толкова усилия напразно, защото на нас май всичко това не ни е нужно — тя (той) прекъсна и погледна своя (своята) партньор (партньорка). — Ирвин и аз се убедихме, че така се чувствуваме по-добре. Преди и двамата бяхме постигнали успех в професионалната област, но личният ни живот съвсем не вървеше, а това започваше да се отразява върху работата ни. Почти можем да допуснем, че онова, което стана, се случи специално за да направи от нас по-добри, по-ценни и по-щастливи хора. Затова се отказваме от услугите на вашата машина.

— Освен това — намеси се Ирвин (бивша Дороти), поруменявайки — миналата седмица поисках ръката на Дороти и тя се

съгласи да стане моя жена...

Сватбата беше отпразнувана преди две години и нещо и макар че госпожица Симон беше известна с нещастните си бракове, този път всичко изглежда различно, бракът е стабилен и като че ли такъв и ще си остане. В края на краищата всеки човек обича най-много самия себе си! Представете си какво би било, ако можехте да отделите от себе си своето „аз“ и се ожените за него... Помислете, си само: любовта преодолява всички трудности, а какво остава — такава егоцентрична любов!

Дороти (бивш Ирвин) продължи да работи още известно време, но после заряза своята перспективна актьорска кариера, за да се заеме с образованието на Ирвин и да направи от него също толкова голям авторитет в областта на английската литература. Успехът беше главозамайващ, защото липсата на интелигентност у бившата госпожица Симон беше само поза, необходима ѝ за актьорската кариера. Понастоящем те са най-авторитетната двойка преподаватели в Колумбийския университет и може би във всички други 50 щата.

Напускането на сцената от Дороти беше ускорено и от появилия се на бял свят Ирвин-младши, последван бързо от Дороти-младша. Очарователните деца са гордост за родителите си. За семейство Блек обаче най-важна е друга дейност — да дават съвети на хората, озовали се в подобно на тяхното положение.

Естествено, не можем да очакваме от фирмата, че ще захвърли на боклука сложното устройство, чието конструиране отне шест месеца къртовски труд. Така че Апаратът за трансфер на личности намери приложение. По белия свят има толкова много ценни, необикновени умове, осъдени на живот в неизлечимо болно или остаряло тяло. Същевременно има и немалко здрави тела с болна психика — неизлечимо луди, психопати, убийци. В такива случаи апаратът е спасение. Обаче понякога се случва тялото и психиката да не съвпадат — срещат се разлики по отношение на пола, възрастта и расата. Именно на тези хора помагат Дороти и Ирвин Блек — помагат им да се приспособят към новия живот. Нещо повече — понякога апаратът се използва в бюрата за женитби. Той дава възможност на бъдещите

младоженци да се вживеят за две седмици в психиката на съпруга или съпругата... Постигнати са великолепни резултати.

Накрая бих искал само да ви обърна внимание, че може би хората около вас съвсем не са същите, които са били вчера и които ще бъдат утре.

Публикувано в алманах „Спектър’84“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.